

בש"פ 3270/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3270/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בעמ"ת 55405-04-15, מיום 1.5.2015, שניתנה על ידי כב' השופטת ח' סלוטקי

בשם המבקש:

עו"ד יאיר לחן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופטת ח' סלוטקי), בעמ"ת 55405-04-15, מיום 1.5.2015. במסגרת החלטה זו התקבל עררה של המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' דהאן) במ"ת 40646-03-15, מיום 29.4.2015, בגדרה הוחלט על שחרורו של המבקש ממעצר בתנאים מגבילים.

רקע והליכים קודמים

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); ותקיפה סתם של בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. מכתב האישום

עמוד 1

שהוגש נגד המבקש עולה, כי במועדים הרלוונטים לכתב האישום, היו המבקש וס.ד (להלן: המתלוננת) בני זוג, והם התגוררו עם שני ילדיהם המשותפים, ברח' בקרית גת. נטען בכתב האישום, כי ביום 18.3.2015, סמוך לשעה 10:00, שב המבקש מהבנק אל ביתו, ודפק בחוזקה על דלת הכניסה, עד שהמתלוננת פתחה לו את הדלת. המבקש ניגש למטבח, הוציא סכין מהמגירה, ואיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה, ובכוונה להפחידה, באומרו "או אני או את", תוך שהוא מצביע עם הסכין, בתחילה לעבר החזה שלו, ובהמשך לעבר אזור החזה של המתלוננת. לאחר מכן, ניגש המבקש לחדרו, נשכב על המיטה, והניח את הסכין ליד הרצפה. לאחר שהתעורר, ניגש המבקש, פעם נוספת, למטבח במטרה לחפש סכינים, אך הוא לא מצא את מבוקשו, שכן אלו הוסתרו על-ידי המתלוננת בזמן שישן.

עוד נטען בכתב האישום, כי בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשנה עובר ליום 18.3.2015, תקף המבקש את המתלוננת בביתם המשותף, בשעות הלילה, בכך שתפס אותה בשתי ידיו באזור צווארה, והשליכה על הרצפה. בעקבות התקיפה, לקחה המתלוננת את ילדיה הקטנים ויצאה מהבית.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה לבית משפט השלום באשקלון, בקשה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בבקשתה טענה המשיבה, כי ברשותה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש, ובכלל זאת: עדותה של המתלוננת; דו"ח הפעולה של שוטר, שהגיע לזירת האירוע על מנת לעכב את המבקש, והבחין בסכינים שהוחבאו על-ידי המתלוננת, ועוד. אשר לעילת המעצר נטען, כי קמה נגד המבקש חזקת מסוכנות, בהתאם לסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), שכן מדובר בעבירת אלימות כלפי בן משפחה. נטען בנוסף, כי קיים חשש סביר כי המשיב יסכן את בטחונו של הציבור, ואת שלומה של המתלוננת בפרט, אם ישוחרר, ולפיכך קיימת עילת מעצר גם מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים.

3. ביום 22.3.2015, הורה בית משפט השלום באשקלון על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא בבית אמו, תחת איזוק אלקטרוני, ובפיקוח לסירוגין של אמו, שתי אחיותיו, ובן דודו של המבקש, ובכפוף לחתימה על ערבות עצמית וערבות צד ג', והפקדה של ₪ 1,500 במזומן, כתנאי לשחרור.

4. המשיבה לא השלימה עם החלטה זו, ועררה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע. ביום 24.3.2015, התקיים דיון בבית המשפט המחוזי בערר שהגישה המשיבה, על החלטת בית משפט השלום מיום 22.3.2015. בית המשפט המחוזי קיבל את הערר, בקובעו כי לא היה מקום להורות על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר, ללא קבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על המשך מעצרו של המבקש, והדיון בעניינו הוחזר לבית משפט השלום.

5. שירות המבחן הגיש שלושה תסקירי מעצר בעניינו של המבקש, בהם נאמר כי המסוכנות הנשקפת מן המבקש הינה גבוהה, וכי אין בחלופות המעצר שנבחנו על-ידו כדי לאיין מסוכנות זו. למרות עמדתו זו של שירות המבחן, שלא לשחרר את המבקש לאחת מחלופות המעצר שנבחנו, הורה בית משפט השלום באשקלון, בהחלטה מיום 29.4.2015, על שחרורו של המבקש למעצר בית מלא, בתנאים שנקבעו במסגרת ההחלטה מיום 22.3.2015.

6. ביום 1.5.2015, התקיים בבית המשפט המחוזי דיון בערר שאותו שבה והגישה המשיבה, על ההחלטה מיום 29.4.2015. לטענת המשיבה, לא היה מקום לשחרר את המבקש לחלופת מעצר כלשהי, נוכח המסוכנות הנשקפת

הימנו, כפי שעולה מחומר הראיות ומתסקירי שירות המבחן. נטען בנוסף, כי שגה בית משפט השלום, עת סטה מהמלצות שירות המבחן שלא לשחרר את המבקש לחלופת מעצר. בית המשפט המחוזי קיבל את עררה של המשיבה, בציינו כי "ממכלול הנתונים, התשתית הראייתית המוצקה המתוארת לעיל, המסוכנות הרבה שנקבעה בתסקירי שירות המבחן והיעדר המלצת שירות המבחן לשחרור, ההרשעה הקודמת בעבירה מהסוג הנדון, דברי המשיב [המבקש] בדבר מצוקתו הכלכלית ומצבו הנפשי הרעוע, מלמד כי לא היה מקום להורות על שחרור המשיב [המבקש], ועל כן בקבלי את הערר, אני מורה על מעצרו של המשיב [המבקש] עד לתום ההליכים נגדו". לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

טענות המבקש בבקשה לרשות ערר

7. בבקשתו טוען המבקש, כי שגה בית המשפט המחוזי עת סמך את החלטתו לעוצרו, על עמדת שירות המבחן שלא לשחררו ממעצר, וזאת מבלי שהתרשם באופן ישיר מן המפקחים שהוצעו. נטען בנוסף, כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא נתן בהחלטתו מיום 1.5.2015, משקל מיוחד לכך שהמבקש כבר שוחרר פעמיים לחלופת מעצר, ועמד בתנאים המגבילים שהוטלו עליו.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות, מן הטעם שהיא אינה מקימה עילה לדיון "בגלגול שלישי". בפסיקתו של בית משפט זה חוזרת ונשנית ההלכה, לפיה מתן רשות לערור על החלטה לפי סעיף 53(א1)(א) לחוק המעצרים, תינתן במשורה, ורק באותם מקרים, המעוררים שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או סוגיה ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 1152/15 קזאז נ' מדינת ישראל (4.3.2015); בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014); בש"פ 3334/13 ישראלוב נ' מדינת ישראל (9.5.2013)). אינני סבור כי הבקשה דנן עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערר, ומסיבה זו בלבד יש לדחות את הבקשה.

9. למעלה מן הצורך, ייאמר בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. אין זה מתפקידו של בית המשפט לבחון את המפקחים המוצעים, שעה ששירות המבחן לא בא בהמלצה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר, וזאת בכל שלושת התסקירים שהוגשו בעניינו. אשר לטענה כי נוצרה אצל המבקש ציפייה לשחרורו לחלופת מעצר, נוכח החלטותיו של בית משפט השלום, אציין כי אין ליתן משקל לציפייה מעין זו, מאחר שברור כי החלטתו של בית משפט השלום אינה סופית. זאת, כל עוד לא אמר בית המשפט המחוזי את דברו, בעררים שהגישה המשיבה. לכך יש להוסיף את העובדה, כי בעניינו של המבקש הוגשו שלושה תסקירי מעצר שליליים, הנעדרים המלצה לשחרורו לחלופת מעצר, וסבורני כי די בכך כדי לשלול כל טענת ציפייה או הסתמכות מצידו של המבקש, לשחרורו ממעצר.

10. לאור האמור, הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ג באייר התשע"ה (12.5.2015).

ש ו פ ט
